

MARKÓ BÉLA:

Delikát

Kodály-ország, Csontváry-ország,
Babits-ország, Karinthy-ország
verbénája és rozsmaringja
egyfolytában szívárgott hozzánk.

Mint akit egyszer arrébb tettek,
itt voltunk mi, ott volt az ország,
s amikor átment a határon,
a verebet is megmotozták.

Megfoghatatlan végtelenség,
mi ott lakott a rádióban,
recsegett mindig, s alig tudott
késő este kijönni onnan.

Volt egy hazánk a rádióban,
hol minden délben harangoztak,
és éltették a szabadságot,
Kossuth Lajosnak toboroztak.

Pléhvágóval szétvágott ország,
körben mosdótál karimája,
már mindenki belemosakszik,
törülközik, s úgy néz le rája.

Fröccsen a víz a mosdótálból,
húsit még így is, szappanostól,
kínálják piros paprikáját,
csípős lesz, aki belekóstol.

Leginkább mégis könyvek s könyvek,
mint méz a lépből, kicsorognak,
motorházból, ki tudja honnan,
s a határőrök viczorognak.

Jön Cs.M. hírekkel, nevekkél,
borral és betűvel is bőven,
jön B.N., Z.M., s hanyatt esik
K.Gy. az ítéletidőben.

Összetörik a hátizsákban
s csorog rajta a drága lekvár,
hahotázik a titkosrendőr,
szórakozik, ki rajtunk regnál.

S a többiek mind, T.J., aki
most Pécssett lokálpatrióta,
T.I., D.G., és vajon hány még,
kit elfelejtettem azóta.

Vagy Miska, aki csak levélben,
de nem hagyott soha magunkra,
s tudtuk, csak akkor lennénk bajban,
ha majd egyszer ő is megunna.

És Cs.G.-ék vagy Z.T., minek
sorolnám, tán csak Baka Pistát
teljes nevén, mert gyűrött arcát
már égi angyalok simítják.

Hozták a kolbászt, csokoládét,
folyóiratot s Delikátot,
kipirultunk s úgy szagoltattuk,
mint egy csokor pompás virágot.

Ott van még L.S., konspirálni
együtt másztunk az Istenszékre,
s ma nem ülnénk le megszusszanni
egymás mellé egy kerti székre.

K.T., G.Gy., B.E. vagy D.A.,
s Nagy Gazsi, ki értünk is lőt-fut,
aztán megáll, s egy felhőn ülve
nézi, hogy hol van Olga Korbut.

Sz.L., M.B., F.L. és Sz.K.,
de úgysem tudnék teljes listát
írni sok akkori barátáról,
a maiakról annál inkább.

Ajtónkon hányan bekopogtak,
összeszorított szájú lányok
bugyijukban vitték a verset,
s hoztak érte fogamzástáglót.

Egyik hazánk ízesítette
másik hazánkat, hozták, hozták
a jó érzést, hogy reánk gondol
túlfelőlről Delikát-ország.

A fene vágyik már a múltra,
de néha mégis eltöprengek,
hogy ez az egész, mint az inga,
milyen otrombán visszalengett.

Ha most a sok kezdőbetűből
a neveket kicsomagolnám,
hajba kapnának azon nyomban
Delikát-ország papír-romján.

Ki jobbra dőlt, ki balra hajlott,
s lehet, hogy ez rendjén is volna,
csak ne szórják a sót s a borsot
a leves helyett mind a porba.

Ne zsidózna, ne magyarozna,
ne oláhozna, ne tótozna,
hanem egy kilyukadt országot
legalább így-úgy befoltozna.

Egyik hazámnak nincsen íze,
másik hazámban nincsen fűszer,
megfagyott mutató vagyok csak,
elromlott a szeretet-műszer.

Marosvásárhely, 2012. január 18.